

BOB, a LEGBÁTRABB

Katherine Applegate

Bob nemrég még az utcán kóborolt, és minden falatért meg kellett küzdenie, de mostanra az örökbefogadott kutyák kényelmes mindennapjait éli. Julia, a gazdája puha takaróval és finom falatokkal kényezteti, ő pedig cserébe igyekszik megzabolázni virgonc természetét... általában kevés sikerrel. Bob legjobb barátai Ivan, a gorilla, és Ruby a kiselefánt, akiket gyakran meglátogat a közeli állatparkban. A világ már nem is lehetne kerekobb Bob számára, ám egy dolog nem hagyja nyugodni: még kölyökkorában elveszítette a nővérét, Főnököt, akiről titkon azt reméli, hogy még él. Ám ahogy telik az idő, egyre távolabbi ez a remény.

Egy nap Bob éppen Ivant és Rubyt látogatja, mikor hatalmas tornádó söpör végig a környéken, letarolva mindent, ami az útjába kerül, többek között az állatpark nagy részét. A hatalmas káoszban Bob is megsérül, és bár retteg, hogy mi várhat még rá, minden bátorságát összeszedve elindul, hogy megkeresse barátait.

Miközben – dacolva a fájdalommal – hősként próbál segíteni a bajba jutott állatoknak, egy hang üti meg a fülét: Főnök ugatása.

És amikor Bob megpróbálja a lehetetlent, bebizonyítja magának, hogy sokkal bátrabb, mint azt valaha gondolta volna, megtapasztalja a barátság erejét, és azt, hogy mit jelent egy igazi család.

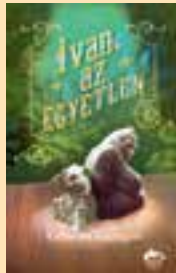

KATHERINE APPLGATE Newbery-díjas író. Számos könyve landolt a New York Times bestsellerlistájának első helyén. Ő írta az Ivan, az egyetlen és a Kívánságfa című műveket is. Katherine Kaliforniában él férjével és gyermekeivel, valamint Stan nevű kutyájukkal, aki ezt a könyvet ihlette.

NÉZD MEG A KÖNYV ALAPJÁN KÉSZÜLT FILMET!

Tudj meg többet a sorozatról:
www.katherineapplegate.com
www.theoneandonlyivan.com
www.Facebook.com/delfinkonyveksorozat

„Mindenképpen meg akartam venni ezt a könyvet a kishúgomnak, mert korábban már olvasta az Ivan, az egyetlen, és nagyon imádta. Most sem csalódtunk. Esténként olvastam neki, és én is nagyon élveztem.”

GRÉTA, EGYETEMISTA

„Bob irtó jó arc! Úgy tesz, mintha ő lenne a legvagányabb és leglazább a világon, de a szíve legeslegmélyén nagyon is tele van szeretettel és gondoskodással.”

OLIVÉR, 14 ÉVES

„Eddig nem nagyon szerettem olvasni, de ezt a könyvet az anyukám vette, és mivel cuki volt a borítója, elkezdtem. Egyszerűen imádtam! Meg kell mondanom, az olvasás nem is olyan rossz dolog.” FANNI, 7 ÉVES

„Ebben az igaz barátságról, bátorságról és reményről szóló csodás regényben Bob megtanulja értékelni és becsülni azokat, akiket szeret. Elbűvölően szívbemarkoló, ugyanakkor tele van izgalmas kalandokkal. Gyerekeknek való olvasmány.”

EDINA, ÉDESANYA

„Úgy örülök, hogy végre Bobnak is van saját könyve, az Ivan, az egyetlenben ő volt a kedvenc szereplőm.” BÁLINT, 10 ÉVES

„Bob csípős, vidám, élettel teli hangját imádni fogják a fiatal olvasók. Élvezettel olvassák majd régi, kedves barátaik új kalandjait. Lebilincselő történet.”

ÁRON, TANÁR

Katherine Applegate

BOB,
a
LEGBÁTRABB

— részlet —

Vallomás

Nézd, engem soha senki nem vádolt azzal, hogy jó kutya lennék.

Megugatom még a levegőt is. Belekóstolok a macskavécébe. Szemétben hengergőzöm, hogy erősebb illatom legyen.

Ártatlan mókusokat zargatok. Elterpeszkedem a kanapén. Társaságban is nyalogatom magam.

Én nem vagyok egy szent, világos?

És ha már itt tartunk...

Lehet, hogy megettem a szalámis, szardellás pizzát, amikor senki sem figyelt oda, de az is lehet, hogy nem.

És az is lehet, hogy megettem a kókuszos-vaníliás születésnapi tortát, amikor senki sem figyelt oda, de az is lehet, hogy nem.

És az is lehet, hogy amikor senki sem figyelt oda, én ettem meg a hálaadás napi sült pulykát is (a töltelékét meghagytam, borzasztó sok volt benne a rozsmaring), de az is lehet, hogy nem én ettem meg.

Amikor senki sem figyelt oda. Úgy látszik, ez itt az ismétlődő motívum.

Ahogy az a megtörtént bűnügyi esetekről szóló műsorokban hallható: keresd az indítékot és az alkalmat.

Robert

A nevem Bob.

Meghatározhatatlan ősöktől származó korcs vagyok. Csivava biztosan van bennem, meg apai ágról egy csöpp papillon.

És emiatt talán azt gondolod, hogy én nyafogó kis öleb vagyok. Mint az idős hölgyek válltáskájából kukucskáló kutyák, akik úgy néznek ki, mint valami szőrös kulcstartó. Csakhogy a méret nem minden!

A pimaszság a lényeg. A viselkedés. A hengegő tartás.

Tán jobban illene hozzám a Bunyós, Belevaló vagy Bandita név, de hát nekem a Bob jutott, és végül is egész jól megfelel.

A nevemet Juliától kaptam. Még nagyon régen. Julia a gazdám. Ha nagyon felbosszantom, akkor Robertnek szólít.

Hogy őszinte legyek, ez gyakran előfordul.

Első és egyetlen

Van rólunk, kutyákról egy ősi mondás: *Nem véletlen, hogy az ember legjobb barátja nem tud beszélni.*

De mondok én neked valamit! Ha *mégis* tudnánk beszélni, azt az emberek nem tennék zsebre.

Hallottál valaha is olyat, hogy az ember a kutya legjobb barátja?

Nem, mi?

Nem csodálom.

Mindig is az volt a véleményem, hogy végül is a legjobb barátunk saját magunk vagyunk. Az első és egyetlen, és csak ez számít!

Ezt a saját káromon tanultam meg.

De ez nem jelenti azt, hogy ne lenne barátom. Mert van.

A barátom Ivan, a gorilla. Nagydarab fickó. Ősidők óta ismerem.

Egy gorilla, meg egy kutya? Ja! Értem én, mire gondolsz.
Ilyet nem minden nap lát az ember. Hosszú történet.

Nagyon szeretem azt a nagydarab emberszabásút. Pont
úgy, mint Rubyt, a kiselefántot.

Csúcsszuper haverok.

Hogyan találkoztunk?

Amikor Ivannal találkoztam, hajléktalan kölyök voltam. Kétségbeesett, éhező, magányos.

Éjszaka volt, és beslisszoltam a bevásárlóközpontba, ahol Ivan egy ketrecben lakott. Ténferegtem egy kicsit, hálás voltam a melegért, ugyanakkor kicsit megzavart az ott alvó állatok sokfélesége. Minden kukát átkutattam, hogy hátha találok valami ehetőt.

Ivan elzárt lakóterének sarkában találtam egy kis rést. A gorilla mélyen aludt. Álmában egy kitömött játékkállatot ölelt magához, ami úgy nézett ki, mint egy megviselt gorilla.

Horkolt. És apám! El kell ismerni, valódi profi módjára hortyogott!

Nyitott tenyerében egy banáncsok volt, és én – ha ebbe belegondolok, még ma is elkap a frász – fogtam magam, és megettem. Egyenesen a tenyeréből!

Simán összeszoríthatta volna az ujjait, én meg úgy kipukkadtam volna, mint valami kölyöklufi. De csak aludt zavartalanul.

Aztán – hátborzongató! –, mert vagy eszement, vagy a világ legbátrabb kutyája vagyok (feltehetően egy kicsit ez is, az is) – felugrottam hatalmas, kerek, szőrös pocakjára.

Úgy ám! Felmásztam az Ivan-hegyre.

Tudom. Tiszta örület! Fogalmam sincs, hogy mi járhatott a fejemben. Talán annyira kimerült voltam, hogy egy kicsit megbuggyantam. Az is lehet, annyira melegnek és barátságosnak tűnt, hogy azt gondoltam, érdemes szerencsét próbálni vele.

Fészkelődtem egy sort. Egy kutyának sincs nyugta, amíg jó néhányszor körbe nem forog elalvás előtt.

Mikor minden megfelelt, akkor összegömbölyödtem, és úgy meglovagoltam annak a pocaknak a hullámain, mint valami aprócska lélekvesztő a hatalmas, barna óceánt.

Az ember legjobb barátjának fantasztikus története

Ivan meg én nagyon hamar elválaszthatatlanul jó barátok lettünk.

Igaz, hogy össze nem illő párost alkottunk. Ivan mindig nyugodt, békés, igazi filozófus és művész. Bárcsak én is olyan lennék egy kicsit! Engem aztán nem lehet megfontoltsággal vádolni!

Forrófejűséggel már annál inkább!

Meg én például nem tudok olyan szép művelten beszélni, mint Ivan. Elvégre kóbor kutya vagyok. És ezt büszkén vállalom.

És mégis olyan jól kijöttünk egymással, ahogy én az emberekkel például soha. „Az ember legjobb barátja”? Na, ne! „A gorilla legjobb barátja”? Az már igen!

Úgy emlékszem, életemben akkor hallottam először ezt a mondást, hogy „az ember legjobb barátja”, amikor egyszer tévét néztem Ivannal.

Azokban az időkben Ivan lakóterében volt egy kis tévé-készülék, és sok műsort megnéztünk együtt. Régi filmeket, vadnyugatos filmeket, rajzfilmeket, amit csak el tudsz képzelni. Szegényt ketrecben tartották, és nem sok szórakozása volt, legfeljebb az, hogy én-bogyókat hajigált a bábmészködő emberekre.

Na, szóval. Én is, Ivan is a képláda nagy rajongói vagyunk. Macskaeledel-reklámok! Profi biliárd! *Dancing with the Stars*. Hogy lehet ezt nem szeretni?

Egyszer megnéztük az egyik természetfilmes csatorna különkiadását. *Az ember legjobb barátjának fantasztikus története* volt a címe. Csupa híres kutyáról szólt. Volt ott mentőkutya, terápiás kutya, harci kutya, tűzoltó kutya, filmszínész kutya, ilyen kutya, olyan kutya. És magunk között legyen mondva, a legtöbbjük egyszerűen csak maximalista volt, és kész.

És előjöttek ezzel a Hacsi-hogyhívjakkal. Hapci-hó¹ talán? Valami olyasmi volt, hogy a gazdája meghalt (itt szeretném megjegyezni, hogy én ellene vagyok a „gazda” szó használatának, de most ettől eltekintünk), és Hacsi vagy Hapci több mint kilenc éven át várta nap mint nap ugyanott, ugyanazon a vasútállomáson. Várta, hogy visszajöjjön.

¹ A valós történetben szereplő kutya neve **Hacsiko**.

A narrátornak be nem állt a szája, hogy micsoda rendkívüli, ilyen-olyan kutya volt. *Milyen bűséges! Hogy szerette a gazdáját! Elő a papírsebkendővel! Bla-bla-bla, bla-bla! Az ember legjobb barátja!*

És nem hülyéskedek! A kutyanak szobrot állítottak!

Szobrot állítottak neki, mert kilenc éven át csak ült, és egy halott fickóra várt!

Szerintem

Az a kutya gyagya volt.

Ütődött.

Egy tőkfej.

A tiéd vagyok

De mondok én is neked valamit, erről a legjobb barát dolgról!

Mert az, hogy valaki az ember legjobb barátja, sok mindent jelenthet. Társaságot. Hasvakargatást. Teniszlabdát.

De jelenthet egy sötét, végtelen autópályát, és egy lehúzott furgonablakot.

Azt is jelentheti, hogy egy kéz megragadja a kartondobozt, amibe a testvéreiddel együtt beraktak, és megérzed az esőt hordozó szél szagát, miközben dobozba zárva repülsz a kegyetlen éjszakában, és bármennyire eszelősen is hangzik, még akkor is azt hajtogatod magadban, hogy *de hát én a tiéd vagyok. A tiéd vagyok, a tiéd vagyok!*

Sonki

Szóval ezt kapja a kutya, ha az ember legjobb barátja.

Az éjszakai autópályát.

Egy üres kartondobozt.

És azt, hogy teljesen magára hagyják.

Ifjúkor

Nincs sok emlékem kölyökkorom első időszakáról. Három év telt el azóta, de néha háromszáznak érzem. Leginkább az elsőrangú evőpozíciókért folytatott harcokra emlékszem. A rengeteg taszigálásra, vinnyogásra. Minden puha, tejszagú és nyüzszög. Mintha egyetlen nagy állat részei lennénk.

Apámat nem ismertem, és anyám sem mesélt sokat róla. Csak annyit mondott, hogy zúrós alak volt. Anyámnak gyönyörű szép, őzbarna bundája volt. Volt benne csivava, meg egy kis ez, egy kis az. Kellemes, vegyes vérvonal.

Minden korcs király!

Anya gügyögött nekünk. Mesélt. Megmondta, hogy mit szabad, mit nem.

Néha elgondolkodom, vajon sejtette-e, hogy nincs sok ideje felkészítenie minket az életre.

Valami sötét helyen születtünk. Talán egy teraszlépcső alatt, azt gyanítom, mert emlékszem a súlyos léptek

koppanására, ahogy fel-le trappoltak, és emlékszem az emberláb csúf, csípős szagára.

Anyámat Reónak hívták. Rendszerint adtak neki enni, de előfordult, hogy magának kellett megkeresnie a betevőt.

Anyánkon sosem látszott, hogy félne tőlük, vagy hogy tisztelné őket. Közönyös volt. Azt hiszem így lehetne nevezni. Kivéve akkor, ha hozzánk akartak nyúlni. Olyankor morgott, és egyértelműen kimutatta, hogy mi csak és kizárólag az övéi vagyunk.

Engem egy párszor felvettek. Kinyúlt egy kéz, megragadott. A kéz durva volt, és furcsa, kesernyés, húsos szagokat árasztott magából.

Anyám morgása rettenthetetlenné tett, és tekeregtem, vinnyoctam. A kéz visszalökött a melegbe, ahol nyugodtan alhattam, szophattam és álmodhattam.

Ennek ellenére a magam egyszerű kölyök módján tudtam, hogy a kutya az emberhez tartozik, és ez mindig is így lesz.

Főnök

Anyám nem sokat foglalkozott a nevekkel. Már sok alomnak adott életet. Meglehet, kifogyott az ötletekből.

A bátyám, Első, természetesen az elsőszülött volt. Vakarek, a legkisebb öcsém meg az utolsó. Pöttynek volt egy kis folt a hátán, Nyafi meg folyton panaszkodott. Az én nevem Zajos volt. Ezt nem kell magyarázni. És akkor már csak a legnagyobb nővérem marad. Az ő neve Főnök volt.

Főnök apró, de cudarul elszánt volt, és jellegzetesen élesen ugatott. Mindannyiunkat képes volt kitúrni, hogy a legjobb helyhez jusson a szoptatáskor.

Csodáltam ezt a határozottságot. Még akkor is, ha idegesítő volt.

Amikor valamivel nagyobbak lettünk, nyiladozni kezdett a szemünk, és magabiztosabbá váltunk, időnként sikerült felülkerekednem rajta. De Főnök sokkal többször győzött. Rettenthetetlen kutyakölyök volt!

Egyedül

A furgon minden figyelmeztetés nélkül jelent meg az egyik este. Minket belehajigáltak egy dobozba, anyánkat viszont nem. Még mindig hallom őrjöngő üvöltését.

Egy sáros árokba pottyantam. Felhős éjszaka volt, mégis fagyos, hideg. Még a hold is a sorsomra hagyott.

És micsoda szagokat éreztem! Minden vad és ismeretlen volt. Mindenféle erős, nagy állkapcsú állatok, még annál is nagyobb étvággal. Zúgva levágódó, ölni készülő ragadozó madarak. A levegőben a halál és az élet szaga keveredett.

Elszántan kutattam a testvéreim után, míg ráébredtem az igazságra. Teljesen egyedül maradtam.

Autók

Másnap megkezdtem lassú, fáradságos utamat a magas, nedves fűben. A lábaim egészen elgémberedtek a hidegtől.

Néha belelefetyeltem egy sáros tócsa vizébe, vagy rágcsáltam egy kis fűvet. Estére már támolyogtam az éhségtől és a szomjúságtól.

Az autópálya mellett haladtam. És megdermedtem a félelemtől, valahányszor elzúgott mellettem egy négykerekű lény. Mégis – és ettől megáll az eszem – tudtam, hogy az autók az embereket jelentik, az emberek pedig az életben maradás lehetőségét. Épp annyira, amennyire a halál lehetőségét is.

A bagoly

Már besötétedett, amikor egyszerre csak ott termett,
a semmiből. Egy bagoly!

Egy árny az árnyékban.

Mert tudod, a baglyok semmi zajt nem csapnak. Ha job-
ban belegondolunk, ez egészen lenyűgöző.

Nagy szerencse

És épp, amikor karmai, azok a bámulatos fegyverek beleszántottak a bundámba, a jobb lábammal egy kis üregbe léptem, és megbotlottam.

Ha sikerül a testembe markolnia, akkor ma nem lennék itt. De csak a farkamat tudta elkapni.

Ez volt az egyetlen alkalom, amikor megbántam, hogy ilyen csinos hátsóm van.

És felemelkedtem a levegőbe. Fejjel lefelé lógtam, kábán és szédelegve. De voltam olyan bolond, hogy arra gondoljak: „A mindenit! De hiszen repülök!” Aztán eluralkodott rajtam a rettegés.

Egy pillanatra megéreztem az alattam élő állatok szagát. Később megtudtam, hogy ürgék voltak, de akkor csak annyit állapítottam meg, hogy valami teljesen ismeretlen szagot érzek.

A bagoly valószínűleg úgy döntött, hogy az ürgék finomabb vacsorát jelentenek. Úgyhogy eleresztett, és én zuhanni kezdtem.

Még nagyobb szerencse

Talán a kölyökkori dundiságnak vagy a puha, hajlékony csontjaimnak, az is lehet, hogy a hihetetlenül jó szerencsémnek köszönhetem.

De nem haltam meg.

Még csak csontom sem törött.

Rövid életem során már kétszer is repültem, és mind a kétszer túléltem.

Akaraterő

Egy kidőlt fa tövében rábukkantam egy kis üregre. Bedugtam az orrom, de egy morcos mosómedve pofon vágott, és fenyegetően fújt.

Mentem tovább. Totyogtam, nyöszörögtem. Előttem fények. Új, ismeretlen szagok. Mentem tovább.

Csak mentem tovább.

Döbbenetes, hogy a puszta élni akarás mennyi erőt ad a meneteléshez!

A 8-as kijárat

Végül egy kis úthoz értem, amely elhagyta az autópályát. Később kiderült, hogy ez a 8-as kijárat. A fejem fölött egy hatalmas hirdetőtáblán egy rémséges állat képe látszott.

Persze akkor még nem tudtam, hogy mi az a hirdetőtábla. Azt sem tudtam, hogy az ijesztő állat egy gorilla, azt meg főleg nem, hogy ő lesz a legdrágább barátom.

De valami azt súgta, hogy kövessem a leágazást.

És így kerültem végül a 8-as kijáratnál álló Nagy Csúcs Bevásárlóközpont és Játékterem épületébe, a páratlan és utolérhetetlen Ivan otthonába.